

PALTOSUZCA

Kurşun kalemle de olabilir

Para denkleştirilebilirse çıkacak fanzin ...

SAYI 11

EYLÜL 2020

TALİVAKKI

Bu Sayıda Paltosuz Kalanlar:

✓ ***Mehmet Can Kahraman – Kötülük Çiçekleri***

• ***Melek Aksoy – Çizim***

✓ ***Aliye Bedriye Mutaş – Bir Pencere Önü Çiçeğinin Notları***

○ ***Ayşe Dağlı – Vazolarda Hayatlar***

✓ ***Cüneyt Çakmak – Çizim***

• ***Muhammet Akgöl – Biz Buna Nasıl Güvendik?***

✓ ***Oray Dolunay – Çat Kapı***

• ***Nurduran Duman – Güvercin Kuğurtusu***

✓ ***Bizim şairler köşesi: Arkadaş Z. Özger***

• ***Silva y Velázquez – Çizim***

• ***Kapak Tasarım: Yüksel Göktuğ Dağlıöz***

KÖTÜLÜK ÇİÇEKLERİ

"Nihayet insanlık da öldü! haber aldığımıza göre, uzun zamandır amansız bir hastalıkla pençeleyen insanlık, dün hayata gözlerini yummuştur." 1970 lerde Oğuz Atay böyle demişti Tutunamayanlar'da.

21 Temmuz 2020 Salı günü. İnsanlık daha kaç kez ölecek? Onlarca yıl geçerken binlerce kadın öldürüldü. Kimisine tecavüz edildi kimisi ıssız bir sokakta yakıldı, kimisi gece yarısı boğulup çöpe atıldı yetmedi üstüne bir de beton döküldü, kimisi boğazına bir bıçak darbesi aldı hem de kızının tam önünde. "Ölmek istemiyorum" dedi. Kimse dinlemedi. Anıt Sıyaç'a her gün eklenen isimler ve oraya eklenilmeyi bekleyen milyonlarca kadın var. Yalan dünya dediğimiz yer aslında büsbütün kötülükten oluşuyor.

Bunu sadece kendi ülkemizde var olarak düşünmeyin. Kadına verilen değer, gelişmekte olan ve hatta gelişmiş birçok ülkenin en temel sorunlarından birisi. İnsanoğlunun olduğu her yerde her çağda bu tür sorunlar zaten vardı ve var olmaya devam edecek. Bunu maalesef istemeyerek söylüyorum çünkü bu zamana kadar hep böyle oldu. Bu kadar da olmaz dediğimiz her şey oluyor. Artık kadınlar ölmesin, çocuklar ölmesin desek bile ölüyorlar. Hem de artarak.

Dün Şule, bugün Pınar ve yarın belki de sen. Ne yazık ki kimse kimseyi koruyamıyor. Baban mı? sana sövüyor. Abin mi? seni dövüyor. Sevgilin mi? seni öldürüyor. Aklıma Birhan Keskin'in şu dizeleri geliyor: "Sevmek dedin ya, aklıma Oscar Wilde'ın bir dizesi geldi bak! 'Çünkü herkes öldürür sevdiğini' Ama öldüreceksek sevdiğimizi Oscar sevmek niye?"

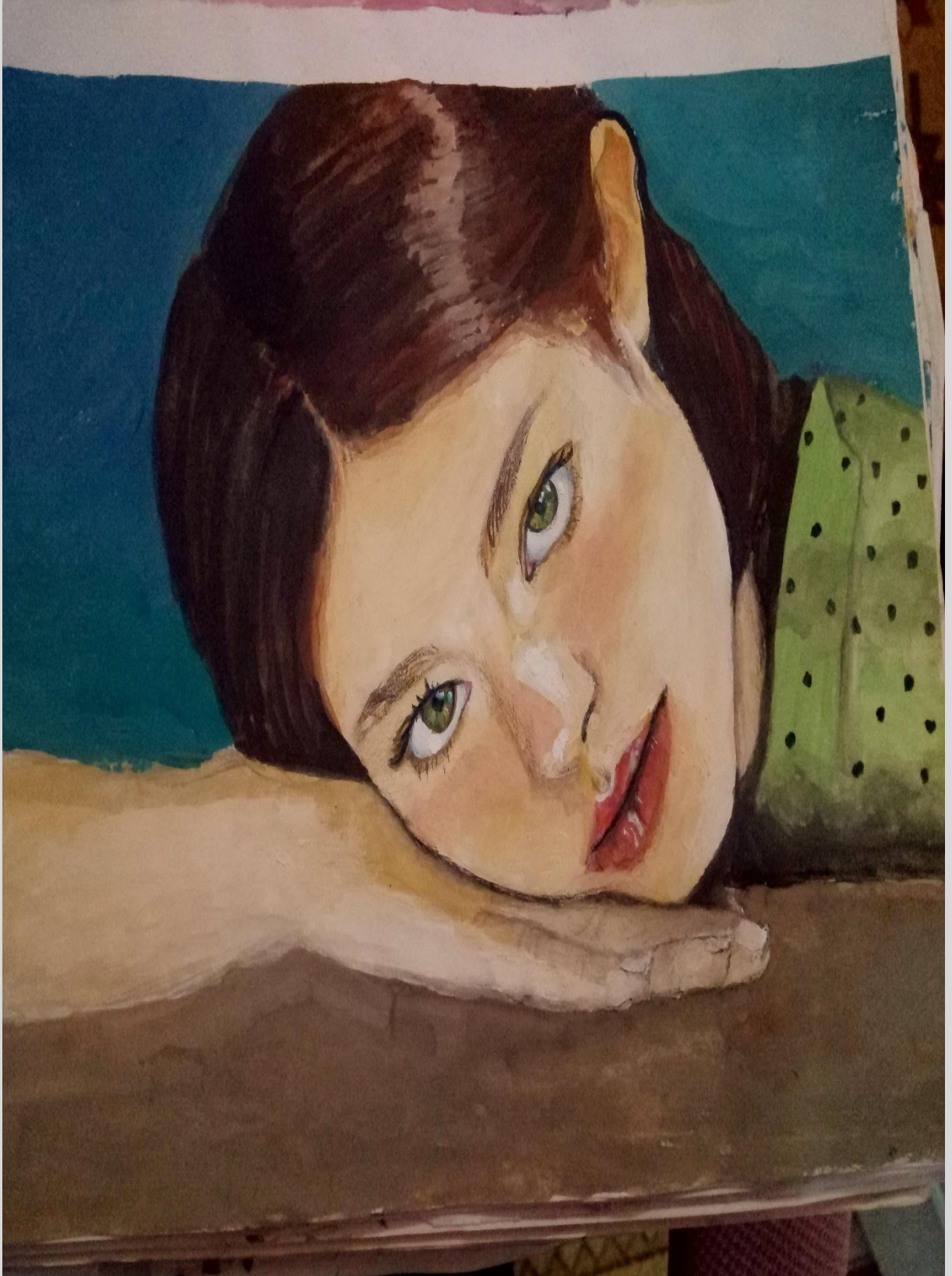
Gitgide büyüyen gam tozlarından bir ev yapalım. Aman ha geç kalmayalım maazallah sokakta başımıza bir şey gelebilir. Neden mi? çünkü mini etek giymişsin, çünkü göğüslerin fazla açık, çünkü pantolonun çok dar, çünkü seni görünce tahrik olan hayvanlar var. Sakın tek dolaşma, sakın dolmuşa tek binme, sakın ha yaşama. Çünkü senin karşında çok güzel yetiştirilmiş güzel mi güzel erkekler var. Çünkü senin karşında penisine laf geçiremeyen bir dolmuşçu var, çünkü daha ne mi? Çünkü gündüz vaaz okuyan imamın pedofiliden sabıkası var. Çünkü kıskançlık krizine girip seni on dokuz yerinden bıçaklayan bir adam var. İnanır mısın on dokuz yaşında ölen insanlar da var.

Sakın ha sakın öyle yüksek sesle de gülme. Çünkü bu gülüşünü orospuluğa yoracak çok insan var. Çünkü sana çocukluğundan beri "aman kızım el aleme rezil etme bizi" diyen bir annen var. Çünkü sen kadınsın, kadın dediğin evinde oturur çocuğuna bakar değil mi? Çünkü seni bıçaklayanlar "takipsizlikten" her an seni takip edebilirler değil mi? Bakarsın seni öldürenler delil yetersizliğinden sadece iki bin lira öder çıkarlar. İşte senin canın bu kadar güzel kızım. İki bin lira. Fazlası değil! Çünkü bu ülkede cinayetler sosyal medya kadar tehlikeli değil.

Seni sadece kadın olduğun için bile öldürebilirler. Çok uzaklara gitmeyelim. Daha beş yıl önce erkek çocuk doğuramadığı için eşini öldüren adam vardı. Sadece kız bebek diye bebeğini öldüren de aynı kişi. Yani bu aşağılık ve yobazlaşmış insan topluluğunun sonu çoktan geldi ama biz uzatmaları oynuyoruz. Maalesef koruyamıyoruz. Ve daha da maalesef bu ülkede diyanetten daha önemli şeylerin olduğunu birtakım insanlara anlatamıyoruz.

Evine vardın mı? Umarım varmışsındır. Çünkü arkandan gelenler seni öldürenlerden daha politik degiller.

Mehmet Can KAHRAMAN

Melek AKSOY

Bir Pencere Önü Çiçeğinin Notları

İçinde bulunduğumuz, çeşitli deneyimlerle sınıdığımız erişilmiş zaman, boyut dilimleri yanılgılarıyla yedi yılın ardından yeniden hayallerime dolanmayı başarmış doğduğum yerde, onun hayal kırıklıklarıyla son bulan çıkmaz sokaklarıyla içsel bir hesaplaşma içindeyim. Yoga yaptım. Yazdım. Çizdim. Bomboş duvarları seyrettim. On kadar film, sahne sahne ezberlenmiş üç demode dizi, şiirler. Birkaç kadeh hüznle karışık çırpınış. Gerçekliğin reddi. Ağlama nöbetleri. Beyin işlevlerini baskılamaktan başka işe yaramayan papatya, passiflora, sarı kantaron bazlı ilaçlar, çaylar.

Çıkıyorum dışarıya, ağzım yüzüm sarılı. Bir şeyler alıyorum. Bazen yürümek iç açıcı geliyor, yolu uzatıyorum. Önümde kapı gibi beliriyor: Dağ Çıkmazı. Geri dönüyorum. Kara yoluyla bitişik nizam kaldırımlardan medet umuyorum: Yol Çalışması. Bir ucundan diğer ucuna on beş dakikada erişilen taşralığın hakkını veren, sayılabilir sonsuzlukta beton yığını parçacıklarının integrali ne yapıp edip caddeyle sokak kesişimi kapı önü köşemize fırlatıyor bedenimi. İki kat merdiven: Gök Açmazı.

Apartman dairesinin penceresi olan iki cephesi gündüzleri bitmek bilmeyen trafiği, tozu, dumanı, beton manzarası, geceleri de sokak lambalarının uyku katline sebebiyet veren kakofoniyle ruhumu şehir merkezinin orta yerinde bir hapishaneye tıkıverdi. Ellerim, sabundan, kolonyadan yıpranmış. Gözlük çerçevesinin rengi solmuş. Suskunluk saatleri, imgelenen gül bahçeleri.

Bilincin öğrendiği/bilince öğretilen komutların, çeşitli kimyasal, fiziksel etkenler olsun olmasın salt koşullarıların yaşantıyı değiştirişinin, dün, bana bir buçuk dakikalık bir videoyla anımsatıldığı geldi birden aklıma; geri vitesle manevra nedir, nasıl yapılır, deneyimledim: Yapım çalışması gürültüsünde duyabiliyor; tozun, çakıl taşlarının, iş makinalarının yürütemediği, asfalt namına bir iz dahi kalmamış yolların berbatlığını görüyor, bir şekilde yürüyebiliyor, ağır eşyaları taşıyabiliyor; elverişsizlikte sağduyulu kalabiliyor oluşuma şükrettim. Bilirim, netliğimle oynandı, izin verdim, gerçekleştirildi. Merceğimin kırıcılık indisi bozundu. Bununla birlikte onların ıraksaklık, yakınsaklık, iyi görünme düzeylerini yeniden düzeltebilir, onu koruma altına alabilirim.

Gönlümün penceresi zihniminki kadar bulanık değil. Manzarada kim/kimler, ne/neler var? Cam kim, pencere kim, pervazı kim kırdı, perdeler nasıl eridi fazla güneşten hepsinin yanıtı belli. Enkazın toparlanması kalıyor geriye. Var olan taştan gönül kırılmadan sevginin, güzelliğin barınağı nasıl inşa edilsin ki?

Aliye Bedriye MUTAF

VAZOLARDA HAYATLAR

“Gam zedeyim”

Nefes al.

Yaradılış bir gözyaşıdır, ağlayarak filizlenir her hayat.

Bir keşke kadar uzak artık o güzelim yıllar, o tatlı bahar.

Yeşeren umutlar sonbahara hep daha yakın.

Bir feryattır yaşamak, avazın çıktığınca, boğazın acıyana kadar bağırdığın.

Sonra bir şiir okursun, senin yerine bağırır.

Bir şiir şairin mi feryadıdır, hissedenin mi?

Acıları ortak bir coğrafyanın feryadı da birdir elbet.

Yakılan her ağıt giden kadar kalan içindir.

Güzel çiçekler toplar, güzel vazolarda sergilersin.

Bir çiçeğin ahını alır salonun en güzel yerine koyarsın.

Bir hayatın sönmesi için de bir çiçeğin solması için de bir oda yeter.

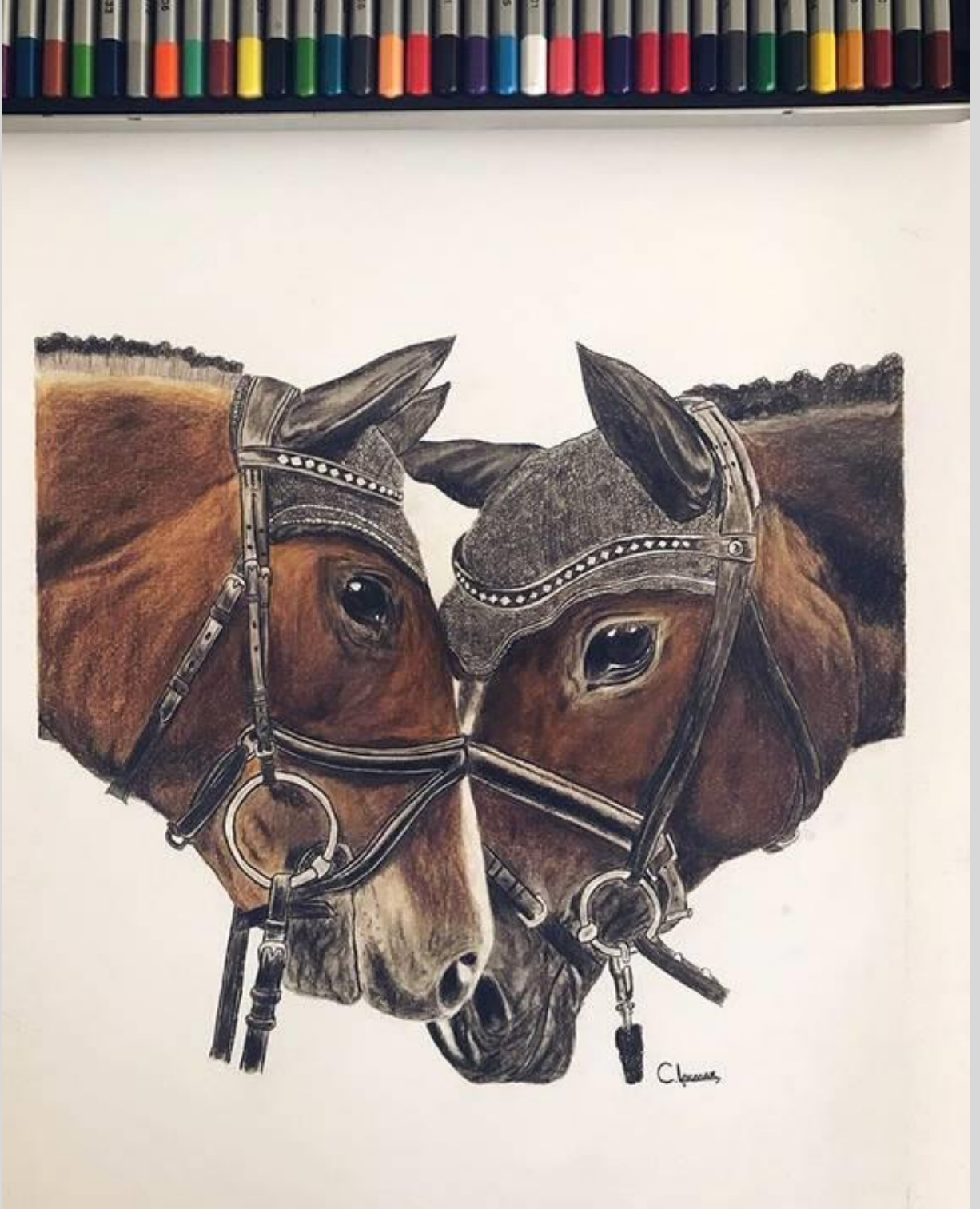
Çılgınlıklar son bulur ansızın. Sonlar hep ansızın olur zaten.

Feryadın duyulmuştur belki ya da belki sadece bir evin salonunda,

Vazoya konulmuş bir çiçeksindir.

Nefes ver, ansızın.

Ayşe DAĞLI

Cüneyt Cakmak

BİZ BUNA NASIL GÜVENDİK?

“Şerefsiz telefonu açmıyor.” Dedi İsmail ellerini yasladığı direksiyondan indirip.

“Açmaz tabi birader... Biz buna nasıl güvendik?” diye karşılık verdi yan koltukta oturan mahalleden arkadaşı Selim.

İçlerinde bulundukları beyaz şahin, beklemenin gerginliği ve birkaç dakika sonrasının belirsizliğinin yarattığı kasvetle doluydu. Her ikisi de meraklı ve endişeli bakışlarını, yolun karşı tarafındaki, sadece yaşadıkları ilçede bulunan Kuruş Market’e dikmişti. Markete girip çıkan maskeli müşteriler, marketin kapısından döndürülen maskesiz müşteriler, markete mal getiren toptancılar, marketin önündeki dolabı düzenleyen ve görenlere adeta karşıdan ‘benim burada çalışmam yasal değil’ diye bağırان çocuk, hepsi dakikalardır fık atıyordu karşıda. Selim’in de, İsmail’in de, baktıkları yerde görmek istedikleri tek kişi; markette çalışan ve mahalleden arkadaşları olan Özgür’dü. Fakat Özgür, planlanan saatte kapının önüne çıkmadığı gibi, arka arkaya aramalarına rağmen telefonuna da cevap vermiyordu. Her cevapsız arama, sıcağın altında, kliması çalışmayan ve ön camlarından sadece bir tanesi açılabilen bu beyaz şahinde bekleyen iki genci daha da sinirlendiriyordu.

İsmail bir kez daha ellerini direksiyona koydu ve bir kez daha Özgür’ü aradı. Bu seferki arayışında telefonunun hoparlörünü de açmıştı. Birkaç tane uzun ‘dıt’ tan sonra sonuç değişmedi ve arama düştü. Özgür yine açmamıştı telefonunu. İsmail iyice sinirlendi.

Selim’e döndü.

“Görüyorsun değil mi?” Selim ses çıkarmadı. İsmail elini, kolunu sallayarak ve bağırarak konuşuyordu.

“Ulan belimize silah koyup doğrudan kasaya dalsak daha çabuk biterdi iş. Hem de daha çok para kazanırdık... Üç kuruşluk iş için şu geri zekalı’nın ağzına bakıyoruz.”

Selim yine ses çıkarmadı. Kendini suçluyordu çünkü Özgür, bu işi ilk kendisine teklif etmiş ve o da işe İsmail’i dahil etmişti. Mecburdu dahil etmeye. Böyle bir iş için araba gerekiyordu.

“Heh... İşte şimdi tam oldu.” Dedi Selim kafasındaki düşüncelerden sıyrılıp. Marketi işaret ediyordu.

“Hay toptancısına başlıcam şimdi” diye söylendi İsmail.

Marketin önünde ünlü bir çerez markasına ait büyük bir toptancı arabası durmuştu. Selim ve İsmail bu araba gidene kadar göremeyeceklerdi Özgür’ün kapı önüne çıkıp çıkmadığını.

Toptancı arabasının kapısı açıldı. Kısa boylu, zayıf ama kol kasları belirgin bir genç indi arabadan. Selim tanıdı.

“Orhan değil mi lan bu?”

“Demek bu işe girdi ha... Sigortası da vardır... Mis gibi...” diye yanıtladı İsmail kesik kesik konuşarak.

Orhan yavaş adımlarla, avucundaki fındıkları ağzına atarak markete doğru yöneldi. İçerisi çalışan klimanın etkisiyle serindi, marketlerde rastlamaya alışık olduğu birbiriyle alakaız deterjan, kahve, ekmek kokusu gibi çeşitli kokuları aynı anda soludu. İçeri girdikten birkaç saniye sonra kokuların tümüne alıştı ve çalışanlara selam verip kasiyerin yanına geldi. Arka cebinden çıkardığı buruşuk sipariş fişini kasiyerin önüne koydu. İstenilen siparişleri, fişin üzerinden sırasıyla gösterdi ve kasiyerden fişin altındaki makbuzu imzalamasını istedi. Kasiyer, makbuz ve fiş ile meşgulken Orhan tekrardan marketin kapısının önüne geldi. Kapının önündeki toptancı arabasının şoför koltuğunda oturan arkadaşına seslendi.

“Fırnalı! 2 koli antep, 1 koli fındık, 1 koli de karışık!”

Arkadaşına görevini teslim ettikten sonra tekrar içeri girdi. Yavaş adımlarla, bir yandan fındıkları teker teker ağzına atıp diğer yandan marketin koridorlarında yürüyüp ürünlere göz gezdirerek arka taraftaki depoya geldi.

“Özgür! Ne yapıyorsun lan burada?” dedi gülerek ve yüksek sesle.

Özgür, açık deterjanları poşete doldururken düşünceli ve morali bozuk gözüküyordu. Orhan bu halini fark edip de ne olduğunu ona sormasın diye güler yüzlü bir tavır takındı hemen.

“Hoş geldin Orhan! Çerez mi getirdin bize?” diye karşılık verdi.

Orhan da güldü.

“Evet. Çerez getirdim size.”

“Ucuza getirseydin bari.”

O esnada Özgür’ün telefonu çalmaya başladı. Özgür hemen sessize aldı. Orhan ise Özgür’ün ironisini anlamıştı. O da bu ironiyi devam ettirdi.

“Ucuza getirsek de siz pahalıya satarsınız oğlum... Baksana, her şey çok pahalı sizin markette.”

‘Sizin market’ lafına gıcık olmuştu Özgür. Günde on iki saate yakın çalıştığı ve dilediği gibi kafası rahat bir şekilde alışveriş yapamadığı bu market, onun muydu gerçekten? Bu konuyu onunla tartışabilirdi belki ama ortam hiç müsait değildi. O yüzden konuyu başka yere çekti.

“Boş ver... Daha iyi, insanlar gelmez hem böyle pahalı olursa. Baksana her yer virüs dolu... Ne kadar az insan o kadar iyi...”

Orhan da Özgür’ün insanların gelmemesini istediğini ima etmesine gıcık olmuştu ama konuyu uzatacak herhangi bir şey söylemedi. Etraftaki ürünlere bakındı, birkaç saniyelik sessizlikten sonra gitmeye karar verdi.

“Bana müsaade Özgür. Kapının önüne indirdik çerezleri, alırsın sen oradan.”

Özgür de çerezleri kapı önünden alma fikrine dair herhangi bir şey söylemedi. Orhan, işle hiçbir alakası olmamasına rağmen sadece mahalleden tanıdığı ve arkadaşlık ilişkilerindeki hiyerarşinin baskın tarafında olmasını kullanarak emir veriyordu ona.

“Görüşürüz Orhan, kolay gelsin.” dedi sadece.

Orhan arkasını döndü ve yürümeye başladı. Birkaç adım attıktan sonra;

“Ya bu dışarıdaki buz dolaplarının yanında, 20-25 kasa boş bira şişesi var. Onlar niye orada?” diye bir soru sordu Özgür’e.

Özgür işkillenmişti. Birkaç saniye ne diyeceğini bilemedi. Orhan bir şey biliyordu da acaba ağzını mı arıyordu? Geçtiirdi onu.

“Biracılar gelip alıyorlar onları... Depotizosu falan var ya... Toptan alımlarda indirim yapıyorlar markete... Şey yaparsak... Yani depotizolu şişeleri geri verirsek onlara..”

Orhan anladığını belli ederek yavaşça kafasını salladı fakat Özgür’ün paniklemesini hissetmişti. Arkasını döndü bir kez daha, o giderken markette çalışan reyon görevlisi kadınlardan biri deponun girişinde belirdi.

“Özgür Bey! Hakan Bey sizinle görüşmek istiyor. Odasına gidebilir misiniz?”

Özgür’ün içindeki tedirginlik biraz daha artmıştı. Deterjanları bir kenara koydu.

“Geliyorum,” dedi. Reyon görevlisi kadın işinin başına gerdi döndü. Orhan bir şey sormadı. Ama gözleriyle Özgür’e “Ne iş?” der gibi bakıyordu. Özgür de sanki Orhan gözleriyle sorduğu soruyu sesli bir şekilde sormuş gibi yanıtladı.

“Müdür bey çağırıyormuş ya... Mal gelecekti de onları soracak herhalde,” dedi. Birlikte depodan çıktılar.

Özgür ve Orhan marketin koridorlarında birbirleriyle konuşmadan yürüdüler. Orhan marketten çıktı. Fırnalı çerez kolilerini indirmiş, Orhan’ı bekliyordu. Özgür ise tedirgin bir şekilde Müdür Hakan Bey’in odasına doğru yürüdü. Odanın kapısının önüne geldiğinde korkusu ve heyecanı daha da artmıştı. Derin bir nefes aldı, kapıyı iki kez tıklattı. İçeriden “Gel” sesi duyuldu. Özgür tam kapının yuvarlık kulbunu çevirmek üzereydi ki bir kez daha telefonu çaldı. Telaşla telefonu cebinden çıkardı, arayan yine İsmail’di. Meşgule attı, içeriye girdi.

Müdür Bey’in odası serindi, klima güzelce çalışıyordu fakat buna rağmen odanın ferah olduğu söylenemezdi. Kapı açıldığında tam karşıda kalan ve bu küçük kare odanın neredeyse yarısını işgal eden kahverengi eski masanın üzeri çeşit çeşit kağıtlar ve imzalanması gereken evraklarla doluydu. Masanın ucunda, sağ tarafta müdürün iş için kullandığı laptopu ve laptopa bağlı müdürün işini oldukça kolaylatan bir yazıcı bulunuyordu. Etraftaki kağıt, dosya ve kablo patırtısı odada gereksiz bir kalabalık yaratıyor ve içerisi serin olmasına karşın insanı bunaltıyordu.

Müdür Bey yarısı çay dolu olan büyük cam çay bardağını eline aldı. Masanın eskiliğiyle tezat oluşturacak ve anca zengin işi ofislerde görülecek olan siyah deri koltuğuna yaslandı. Kapının ağzında dikilmekte olan Özgür’ü sert bakışlarla süzdü.

“Gel bakalım Özgür, otur şöyle.” diyerek Özgür’ü odanın içerisindeki en değersiz eşya olduğunu her halinden belli eden, masanın hemen önünde karşılıklı birbirine bakan ve üzerinde yer yer siyah lekeler bulunduran beyaz sandalyelerden birine davet etti. Özgür bir şey söylemeden oturdu.

Müdür çayından bir yudum aldı. Gözleri Özgür’ün üzerindeydi. Özgür ise içerisindeki bunalıcılığından ve bir şeyler saklıyor oluşundan dolayı rahatsızdı. Gözlerine bakamıyordu müdürün.

Sessizlik birkaç saniye daha sürdü.

“Ne iş?” diyerek göz kırptı müdür, bakışlarıyla Özgür’ün bakışlarını yakaladığında. Özgür bilmezden geldi, eliyle ve mimikleriyle bir şey anlamadığını ifade eden birtakım hareketler yaptı. Müdür devam etti.

“Bana söylemek istediğin bir şey var mı Özgür? He aslanım?”

Özgür beklemediği şekilde köşeye sıkışmıştı. Konuşmaya yeltendi.

Boğazı kuruduğu için, çatallaşan alçak bir ses tonuyla, “Yok valla müdürüm, ne olabilir...” dedi.

“Güzel... Demek ben sorduktan sonra anlatmaya başlayacaksın... İyi bakalım öyle olsun.” Dedi Müdür. Ses tonu karşısındakiyle uzlaşmaya çalışır bir tondan uzaklaşmıştı. Açıkça, sitemkar duruyordu. Elindeki çay bardağını, çayı fondiledikten sonra sertçe yere bıraktı.

“Gel bakayım yanına!” diye çıkıştı Özgür’e eliyle keskin bir gel işareti yaparak.

Özgür ayağa kalkmak üzereyken, “Ne oldu müdürüm?” diye sorabildi tedirginlikle.

“Gel, gel.” Diye baskıladı müdür artık iyiden iyiye sertleşmiş ses tonuyla.

Özgür yerinden kalktı, masanın sol tarafından geçerek müdürün yanına geldi. Ellerini arkasında toplamış mahcup bir şekilde dikiliyordu müdürün yanı başında. Müdür Bey, bilgisayardan bir uygulamaya girdi. Marketin kameralarını açtı. Sekiz farklı karede marketin sekiz farklı noktasında o an neler olduğunu görebiliyorlardı. Müdür, marketin kapısını gören dışardaki kamerayı gösterdi. İçecek dolaplarının hemen yanında boş şişeye dolu bira kasaları ve bu kasalara bakan Fırnalı ile Orhan gözüküyordu.

“Bu depozitolu şişelerin olduğu kasalar niye burada?” dedi Müdür.

Özgür kameradan oraya bakmaya devam ediyordu. Fırnalı ve Orhan kasaların yanında bir şeyler konuştuktan sonra arabalarına binip gittiler. Müdür cevap bekliyordu. Özgür’ün birkaç şey söylemesi icap etti.

“Müdürüm... Biracılar gelecek diye çıkarttım ben onları depodan...”

“Oğlum biracılar dün geldi ya, hani 200 kasa bira taşıdınız içeri? Ta bir hafta sonra gelecekler şimdiden niye çıkarıyorsun sen depozitoluları?”

Özgür yediğı halt ortaya çıkmış herkes gibi kendini kurtarmaya ve bir yandan da durumu olabildiğince geçiştirmeye çalışıyordu.
“Dalmışım müdürüm... Özür dilerim.”

“Dalmışmış...” diyerek güldü kendi kendine müdür. O kadar salakça bir ifade kullanmıştı ki Özgür, müdür herhangi bir durumdan şüphelenmese bile bütün dikkatleri üzerine çekmişti.

Müdürün kendi içindeki haklı şüpheleri tamamen ayyuka çıkmıştı. Başka bir kamera açısını gösterdi. Bu kamera, marketin karşısındaki elektrik direklerinden birine bağlanmış, marketi karşıdan ve biraz da çaprazdan görüyordu.

“Buna ne diyorsun peki?” dedi müdür kamera açısının bulunduğu kareyi büyütüp tam ekran yaparak. Bilgisayarın ekranına iki kere vurdu. İsmail’in arabasını işaret ediyordu.

Özgür başını öne eğdi, ağlamaya başladı.

“Müdürüm yemin ederim benim bir suçum yok... Onlar zorladı beni... Bana dediler, depozitolu bira kasalarını çıkar kapının önüne, müdür gittiğinde haber ver, biz yükleriz onları arabayı sonra da satarız dediler...”

Müdür, Özgür’ün gözyaşlarından zerre etkilenmedi hatta yetmezmiş gibi bir de azarladı onu.

“Kes kes kes! Geç şöyle”

Özgür göz yaşlarını silerek müdürün yanından karşısına geçti. Bir yandan hala gözyaşları geliyordu. Derin nefes alarak ağlamasını durdurmaya çalışıyordu.

“Ağlama oğlum ne ağlıyorsun?” diye çıkıştı müdür. “Kovulacaksın işten.” diye de ekledi.

“Yapmayın müdürüm, bir şans daha verin, ailemin durumu çok kötü, çalışmam lazım. Nerden iş bulacağım salgın döneminde?”

“Onu böyle boklar planlamadan önce düşünecektin Özgür. Yapacak bir şey, kovulacaksın. Ammaa... Hırsızlıktan dolayı soruşturma yemek istemiyorsan ve içerde kalan maaşını almak istiyorsan, yapman gereken tek şey var...”

Özgür ağlamasını durdurdu. Merakla müdürün ne diyeceğini bekliyordu. Her şeyi yapmaya hazırды.

“Bu geri zekalıları suçüstü yaptırmak...”

İçerde bütün bunların yaşanıp bittiğı esnada dışarıda İsmail ve Selim hala arabanın içinde bekliyordu. Başka muhabbetlere dalmışlar, Özgür’ü ve planladıkları işi düşünmez olmuşlardı. İsmail neredeyse on dakikadır Özgür’ü çaldırmamıştı bile. Selim dürttü İsmail’i.

“Şuna bak lan...” dedi Selim telefonundan bir fotoğraf göstererek. “Bu çocuk bizim lisedeydi ha, yurtdışında yaşıyor şimdi...”

İsmail zerre umursamadı. Sigarasını çıkarıp yaktı.

“Yaşar tabi oğlum, hayvan gibi paraları vardı. Dönmemiş mi covid muhabbetine?”
“Ne bileyim... Fotoğraf atmış... Belki eski fotoğraftır.”

O esnada marketin giriş kapısında Özgür göründü. İlk fark eden İsmail oldu.

“İşte bizim salak!”

Selim de kafasını kaldırdı. Özgür’ü görünce telefonunu cebine koydu. Özgür hızlı adımlarla, etrafına bakınarak arabanın yanına geldi. İsmail ve Selim arabadan inmediler. Camdan konuşmaya başladılar. İlk lafa giren Özgür oldu.

“Beyler kusura bakmayın... Aradınız, açamadım. Müdür vardı başımda, bir sürü iş kitledi sabahtan beri...”

İsmail sinirliydi.

“Oğlum ağzını burnunu kırarım şimdi senin. Hani her gün bu saatte yemeğe gidiyordun müdür? Bir saattir bekliyoruz lan.”

Özgür arkadaşının sinirini bastırmak istiyordu.

“Kusura bakmayın... Ne bileyim... Her gün çıkardı, bugün çıkmayacağı tuttu işte.”

Selim lafa girdi.

“E hala içerde mi yavşak? Yattı mı bizim iş?”

Özgür bir an duraksadı. Müdür Bey’in ettiği teklifi kabul edip etmediği birazdan dudaklarından dökülecek birkaç cümleyle belli olacaktı. Cümleler döküldü.

“Yok yok... Çıktı arka kapıdan. İçerisi temiz. Ben şimdi içeri giricem. Birkaç dakika sonra hemen çekin marketin önüne arabayı, kasaları yükleyin. Kaçın.”

Özgür seri adımlarla tekrardan markete girip gözden kayboldu. İsmail de Selim de arkasından düşünceli bir şekilde baktılar.

“Hareketlere bak...” dedi İsmail. Tedirgin olmuştu Özgür’ün aceleciliğinden dolayı. Selim de içindeki tedirginliği arttırmak istemişçesine sordu.

“Bu işin içinde iş var sanki İsmail? Ne diyorsun? Vaz mı geçsek?”

İsmail biraz düşündü. Vazgeçmek fikri ilk defa cazip gelmişti ona. Hareket etmediler. Öylece beklediler.

Özgür, marketin içinden arabaya doğru bakıyordu. Birazdan neler olup biteceğini hayal etmeye çalıştıkça heyecandan tırnaklarını yiyordu. Bu iki geri zekalının hiçbir şeyi anlamamış olması lazımdı. Hemen şimdi, arabayla kasaların önüne yaklaşmaları ve kasaları tam yüklerken müdür beyin aradığı polislerin gelmesi ve bu iki geri zekalıyı suçüstü yapmasını istiyordu.

Arkadaşlarının tutuklanması onun içine düştüğü bu çıkmazdan tek kurtuluş şansıydı. Hem belki bunca iş birliğinden sonra müdür bey de insafa gelir işten çıkarmazdı onu. Efendi gibi çalışmaya devam ederdi. Fakat kafasından geçirdiği bu düşünceler bir türlü gerçekleşmeye başlamıyordu. Artık İsmail'in gazı köklemesi gerekiyordu. Yoksa işsiz kalacak, daha kötüsü bu ay çalıştığını alamayacak ve her şeyi itiraf ettiği için, adı hırsız diye mimlenecek, zaten iş bulmanın imkansızla yakın olduğu böyle bir dönemde hiçbir yerde iş bulamayacaktı.

Daha fazla dayanamadı. Marketin önüne çıktı. Eliyle İsmail'e doğru "Hadi, gelin" dermiş gibi bir işaret yaptı. Beyaz şahin hareket etti, yolun tam ortasında durdu. İsmail camdan kafasını uzattı. Özgür'e doğru bağırdı.

"Ulan sattın dimi lan bizi puşt!"

Özgür bir şey demeye fırsat bulamadan İsmail gazı iyice kökledi ve kaçıp uzaklaştılar. Özgür yola çıktı, birkaç bilinçsiz adım attı siyah egzoz gazlarını sokağa salan beyaz şahinin ardından.

Süreci odasındaki kameralardan takip eden müdür marketin önüne çıktı. Şaşkınlıkla etrafına bakınan Özgürle göz göze geldi.

"Kovuldun Özgür." dedi. "Değiştir üstünü."

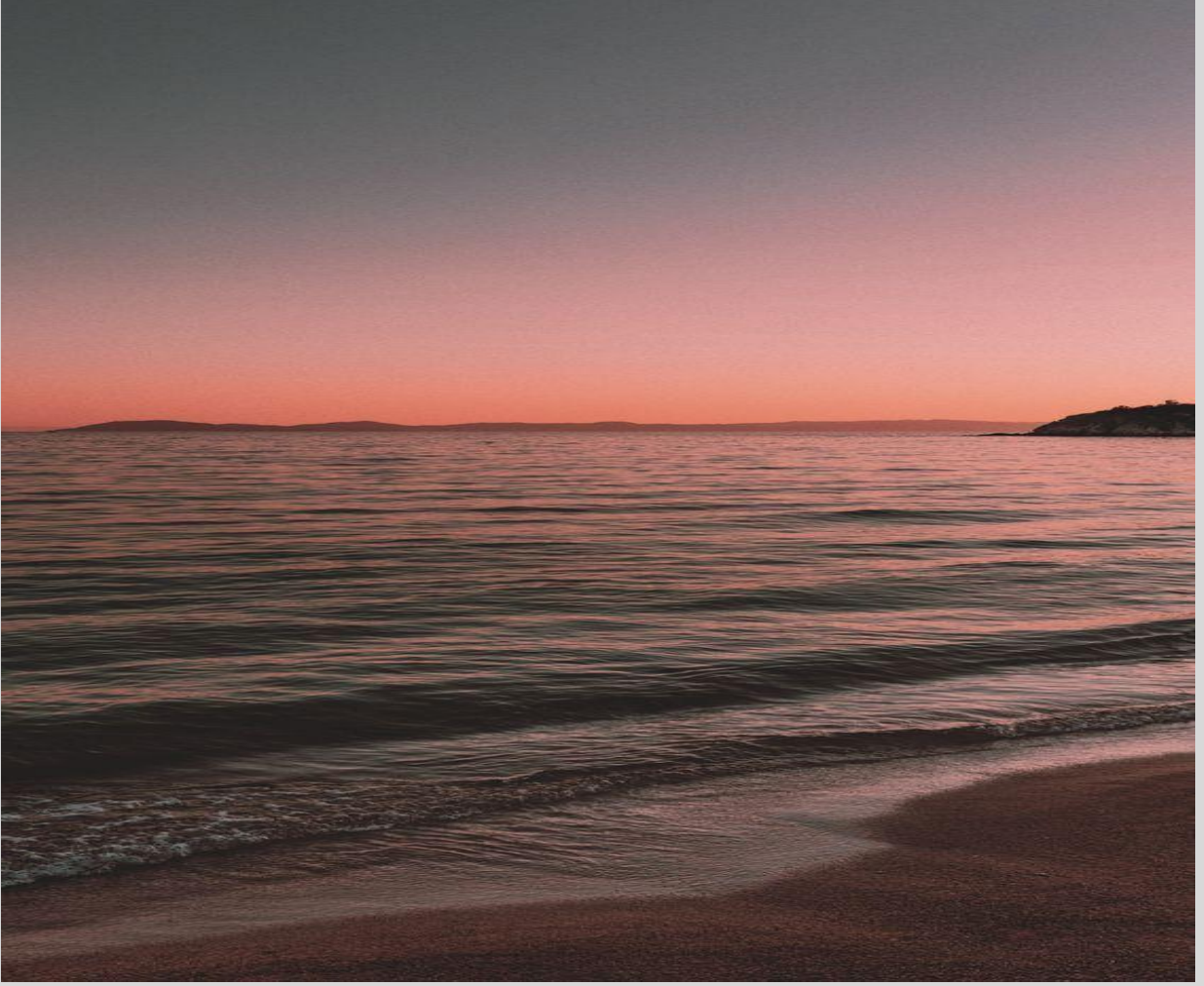
Özgür hiçbir şey söylemeden içeriye girdi. Çalışanların kullandığı giyinme kabiniinde üzerindeki kırmızı market t-shirtünü çıkarttı ve kendi t-shirtünü giydi. Sırt çantasını sırtına taktı. Yavaş adımlarla, marketteki diğer çalışanların şaşkın ve anlam veremeyen bakışları arasında marketten çıktı.

Özgür artık işsizdi. Büyük ihtimalle mahallede İsmail'in ve Selim'in ona yapacağı pisliklerle de uğraşmak zorunda kalacaktı. Ancak bu durum onun canını sıkmıyordu. En fazla bir dayak atarlar, birkaç yerini morartırlar ve bir daha selam verip muhabbet etmezlerdi. Canını sıkan asıl mesele, işsizlikti. İş bulamadığı her gün onu, evde ailesiyle yaşayacağı kavgalar ve ertesi gün ne yiyeceğinden ne yapacağına dair uzanan uzun bir belirsizlikler zinciri bekliyordu.

Canı sıkkın bir şekilde yürüdü.

SON

Muhammet Akgöl
12.09.2020 Cumartesi
01.50

ÇAT KAPI

Her zaman cereyan yapan kapının,
artık hareket etmemesi,
yerini ezbere bildiğin bütün eşyaların
yerinde olmayışı nedir, hiç bilmiyorsun.

Eve dönmek istiyorsun da sanki yolunu kaybetmişsin
kestirme sandığın o yollar hiç olmamış
dar sokağında ağladığın taşlar; çakıl değilmiş
meğer sen hiç bu eve gelmemişsin.
meğer ben hiç senin ellerini tutmamışım. ne acı.

Oray Dolunay

Güvercin Kuğurtusu

--göç göğünde uçuşan çocuklara bakamayan kuşçulara--

silkele dur boşluğu nasılsa kanatların çıkacak

meleksin sen üç vakit var üç dilek sonra
şimdi ne gelir elden ki zaten ve ama oysa
bağlaçlar ne güzel yürüyor bak podyum ne geniş
yürüyor can simitleri biberli hava görür mü ayaklar
ya da 'da' bir bağlaç sepetimizde bisiklet üç teker
komşu ülke sınırında yan daire kara suyunda
dönüp devirecek bu çağı da dönecek bu topal çember

sen hep beyazına konmuş kanmış ya da
da bir bağlaç kanmış konmuş
sen bembeyaz beyazdan yana hem görmedin duymadın
olur da düşerse iş başa ya da da bir bağlaç
sıkarsa boğazını insansın ya
kırmızı çocuk ayakkabısı gömmeyi de umma
renk ne gezer şarkı ne gezer ninni umma

silkele dur boşluğu sen çıkacak kanatların
nasılsa ne zamansa

Nurduran Duman

Diego Rodríguez de Silva y Velázquez

BİZİM ŞAİRLER KÖŞESİ

YERYÜZÜ AĞACI

*Kış geliyor
elim yaprak altında
es ey bad-ı semen
çatlak bedenime çarp kalbimi harmanla
gencelmiş tarih kabartmalarının haklılığı aşkına
beni kendime gebe bırak.*

*kış geliyor
otobüs ne kalabalık.*

*yaslan bana yeryüzü ağacı
dikili gövdenin üretkenliği için
çıldirtan bir gübre mi arıyorsun
kökünü toprağımda dene.*

*kış geliyor
koru gövdemi pardösüm*

*ağızma konacak kışlarım nerde
tutsana elimi canikom tarih tekerrürden ibaretmiş
Miş bir geçmiş zaman failiymiş
ey beşeriyet beni beş iftardaöp.*

*şair olmak kolay değil yavrum
uzvun o kadar güzelken
bir yanda yaş ağaca balta vuran çokluk
bir yanda kanımı azdıran bokluk
beni artık hücre çoğaltmaktan da yargılarlar
zahir.*

Arkadaş Zekai ÖZGER

İLETİŞİM:

Paltosuzca'ya öykü, şiir, resim, çizim, karikatür, deneme, makale gibi içerik göndermek isteyen okurlarımız, paltosuzca@gmail.com üzerinden veya sosyal medya hesaplarımız üzerinden bizimle iletişime geçebilirler.

Twitter Kullanıcı Adımız: paltoszcافانزین

Instagram Kullanıcı Adımız: paltosuzca

Tüm hakları saklıdır. Nerede olduğunu biz de bilmiyoruz!